

Ἄρχῃ τοῦ τρίτου μέρους εἶνε οἱ θρηνοὶ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῦ χοροῦ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ Πατρόκλου καὶ οἱ ἀγῶνες οἱ τελούμενοι εἰς τιμὴν αὐτοῦ, οὓς εἰκονίζει ἐκφραστικώτατα αὐτῇ ἡ ὀρχήστρα διὰ τριῶν μουσικῶν συνθέσεων. Ἡ ἄρματοδρομία ἰδίᾳ εἶνέ τι ἔξοχον.

Ἡ εἰκὼν ἀλλάσσει. Εἶνε νύξ—εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀχιλλέως προσέρχεται ὁ γέρον Πρίαμος ἐν ὀλοφυρμοῖς ζητῶν τὸ σῶμα τοῦ Ἐκτορος. Ἐν τῇ μετέπειτα σκηνῇ ἡ Ἀνδρομάχη θρηνεῖ τὸν ἀποθανόντα σύζυγον.

Ὁ ἐπίλογος ἀποτελεῖται ἐκ χορωδίας μὴ ἀναγομένης εἰς τὸν κύκλον τῆς Ἰλιάδος. Ἐρχεται δ' αὐτῇ ὡς συμπέρασμα τοῦ ὅλου ἔργου καὶ εἶνε ἐλεγεία ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ υἱοῦ τοῦ Πηλέως.

Τοιοῦτο ἐν συνόψει τὸ πρωτοτυπότατον μουσικὸν ἔργον τοῦ Γερμανοῦ καλλιτέχνου. Οἱ τεχνοκρίται θεωροῦσιν αὐτὸ ἔξοχον εἰς τὰ χορικά μέρη ἰδίᾳ καὶ εἰς τὰς συνθέσεις τῆς ὀρχήστρας, ἐξαιροῦσι δὲ μεταξὺ τῶν μονωδιῶν τὸ τελευταῖον ἄσμα τῆς Ἀνδρομάχης. Τὸ μέρος τῆς Ἀνδρομάχης γεγραμμένον διὰ μεσόφωνον ἐξετέλεσε θριαμβευτικῶς, κατὰ τὴν γενικὴν ὁμολογίαν τοῦ συνθέτου καὶ ὀλοκλήρου τοῦ κοινοῦ, νεαρὰ καλλιτέχνις, ἀπαράμιλλον ἔχουσα τὴν περιπάθειαν ἐν τοῖς φθόγγοις.

Ὀλόκληρον τὸ ἔργον ἀδύνατον εἶνε νὰ ἐκτελεσθῇ ἐν Ἑλλάδι, ἀλλὰ μέρη αὐτοῦ, ἰδίᾳ δὲ ἡ εἰσαγωγή καὶ οἱ ἀγῶνες, ὧν ἡ ἐκτέλεσις γίνεται ὑπὸ μόνης τῆς ὀρχήστρας, δύνανται κάλλιστα νὰ ἐκτελεσθῶσι ποτε κ' ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ, ἥτις ἐνέπνευσεν κυρίως τὸ ἔργον τοῦ Τεῦτονος μουσουργοῦ.

Δ*

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ὁ εὐγενὴς χαρακτήρ δυσκόλως διαγενώσκειται ὑφ' ἑνὸς ἐκάστου, ἐνῶ ὁ κοινὸς ἄνθρωπος εἶνε εὐδιάγνωστος εἰς τοὺς πολλούς. Οὕτω πάντες γνωρίζουσι τὴν ἀξίαν τῶν κοινῶν πραγμάτων, ἐνῶ τὴν τοῦ ἀδάμαντος μόνον ὀλίγοι γινώσκουσι τῶν πολυτίμων λίθων.

Ὁ κόσμος εἶνε θέατρον, τοῦ ὁποίου αἱ πρῶται θέσεις εἶνε πάντοτε κατειλημμέναι.

Εἶνε ἀξιοπαρατήρητον γεγονός ὅτι μεταξὺ τῶν ζώων μόνον δύο ἔχουσι ἰδίᾳ οικίας: αἱ χελῶναι καὶ οἱ κοχλῖαι, καὶ ὅτι ἀμφότερα εἶνε εἰθισμένα νὰ ἔρπωσι.

Πόσον κωμικοὶ εἶνε οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ τῆς γῆς! Ὅλοι θέλουσι νὰ ζήσωσι πολλὰ ἔτη, ἀλλ' οὐδεὶς θέλει νὰ γηράσῃ.

Οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες ζῶσι χωρὶς νὰ ἔχωσιν ὀρισμένον σκοπὸν τοῦ βίου των, ὁμοιάζουσι τοὺς κωπηλάτας, οἵτινες στρέφουσι τὰ νῶτα πρὸς τὸ σημεῖον πρὸς ὃ διευθύνονται.

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ

Ὅπου πρασινίζουν κάμποι
Καὶ ῥηλὰ καὶ γύρω λάμπει
Ἡλιοφώτιστη χιρὰ,
Κι' ἄνθη μύρια ἕνα κ' ἕνα
Καθρεπτίζονται γυρμένα
Σὲ τρεχούμενα νερά,
Τῆς ἀγάπης τὴν ἐλπίδα
Δὲν τῇ βρῆκα, δὲν τὴν εἶδα.

Ὅπου τῶν πουλιῶν ζευγάρια
Μεσ' εἰς τῶν δένδρων τὰ κλωνάρια
Πλέκουσι πρόσχαρη φωλιά
Κι' ὅλη νύχτα, κι' ὅλη μέρα
Σκαυδελίζουσι τὸν ἀέρα
Μὲ τραγούδια καὶ φιλιὰ
Τῆς ἀγάπης τὴν ἐλπίδα
Δὲν τῇ βρῆκα, δὲν τὴν εἶδα.

Ὅπου ἔρχεται τὸ κύμα
Γιὰ ναυρῆ πετρῆνο μνημῆμα
Σὲ μιὰν ἄκρη ἐρημική,
Στὴν ἀπροδροσίᾳ ποῦ μένει
Ἀπ' τὸ κύμα ξεδρασμένη
Στὸν ξερὸ βραχίον ἐκεῖ
Τῆς ἀγάπης τὴν ἐλπίδα
Καὶ τῇ βρῆκα καὶ τὴν εἶδα.

Ὅπου σέρνονται εἰς τὰ φύκια
Τὰ κοχλῖδια, τὰ χελῖκια
Μὲ τὸ κύμα τὸ θολό,
Σὰν κλωνὶ μαργαριτάρι
Ποῦ Νεράιδες τῶχον πάρη
Ἀπ' τὸν ἄπυτο γιαιλό,
Τῆς ἀγάπης τὴν ἐλπίδα
Καὶ τὴν βρῆκα καὶ τὴν εἶδα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐν τινι μοναστηρίῳ τῆς Ρώμης ἀπέβισε κατ' αὐτὰς μοναχός, οὗ πολλοὶ ἀγνοοῦσι καὶ τὸ ὄνομα, ἀλλ' ὅστις ἤσκησεν οὐχ ἤττον ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ ἐπὶ τῆς συγχρόνου ἱστορίας ὅσην οἱ κραταιότατοι μονάρχαι ἐπιρροήν. Ὁ μοναχὸς οὗτος ἦν ὁ στρατηγὸς τοῦ τάγματος τῶν Ἰησοῦιτῶν Βεξ. Γεννηθεὶς ἐν ἔτει 1795 ἐν Βεργίῳ, ὁ Βεξ κατετάχθη ἐν ἔτει 1818 εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἰησοῦιτῶν καὶ ἐγένετο πνευματικὸς ἡγεμονίσκου τινὸς τῆς Γερμανίας,